

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По2 1/12
Дана 30.11.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија: Соње Манојловић, председника већа, Синоше Важића, мр Сретка Јанковића, Омера Хациомеровића и др Миодрага Мајића, чланова већа, уз учешће вишег судијског сарадника Росанде Џевердановић Савковић и записничара Оливере Мандић Јоксић, у кривичном поступку против окр.Кесар Душка, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, у вези члана 22 КЗ СРЈ, одлучујући о жалбама браниоца окр.Кесар Душка, адв.Машић Душана, супруге окр.Кесар Душка, Кесар Јадранке и мајке окр.Кесар Душка, Кондић Душанке, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2.4/2001 од 28.11.2011.године, након одржавног претреса, у смислу члана 449 ЗКП, дана 16.11.2012.године, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Мрдак Веселина, окр.Кесар Душка и његовог браниоца адв.Машић Душана, дана 30.11.2012.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЈУ СЕ жалбе, браниоца окр.Кесар Душка адв.Машић Душана, супруге окр.Кесар Душка, [REDACTED] и мајке окр.Кесар Душка, [REDACTED] па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2.4/2011 од 28.11.2011.године, тако што Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, окр.Кесар Душка, са личним подацима као у изреци првостепене пресуде,

-на основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП

ОСЛОБАЂА ОД ОПТУЖБЕ

Да је:

-као припадник резервног састава МУП-а Републике Српске, заједно са правноснажно осуђеним Радаковић Драгом и Крндија Драшком, припадницима истог оружаног састава (пресуда Окружног суда у Бања Луци број К.50/01 од 17.11.2005.године, која је потврђена пресудом Врховног суда Републике Српске број 118-0-Кж.06-000-018 од 18.04.2006.године), кршећи правила међународног права садржаних у члану 3 став 1 тачка 1 под а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949.године, у вези члана 13 став 1 у вези члана 4 став 2 тачка а) Допунског протокола уз наведену Конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба (Протокол II), за време унутрашњег оружаног сукоба који се, у времену од 1992. до 1995.године, одвијао на простору БиХ, између организованих оружаных снага Републике Српске у чијем саставу су биле и полицијске формације са једне стране, а са друге Армија БиХ и Хрватског већа одбране (ХВО),

свесно и вољно учествовао у убиству троје цивилних лица муслиманске националности који нису припадали ниједној војној формацији, нити су учествовали у оружаним операцијама, на тај начин што су се, након погибије неколико њихових колега полицајаца на бихаћком ратишту, у ноћи између 30 и 31.марта 1994.године у Приједору, Република Српска, претходно договорили „да испрепадају неке муслимане“, па су дошли до куће [REDACTED] у ул. [REDACTED], где је прво осуђени Крндија Драшко бацио бомбу на прозор куће оштећеног, те када се бачена бомба одбила од ролетне и експлодирала на спољашњем делу фасаде испод прозора са задње стране, оптужени Кесар Душко је бацио бомбу у двориште ове куће, да би одмах затим Крндија Драшко поставио експлозив на прозор, што је након снажне експлозије довело до његовог разарања, па када су убрзо на лице места дошли ради интервенције полицајци [REDACTED] и [REDACTED], затекли су у кући уплашене укућане, да би по изласку, а у дворишту наспрам ове куће видели окривљеног Кесар Душка, Крндија Драшка и Радаковић Драга, којом приликом им је [REDACTED] рекао да не дирају укућане док он и [REDACTED] не оду,

након чега су по одласку ове двојице свесни заједничког деловања, прихватајући међусобно радње појединачно сваког од њих као своје, у кући лишили живота [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] тако што су им ударцима тупотврдим предметима по глави и грудном кошу нанели вишеструке фрактуре лобањских костију, са разарањем и нагњечењем можданих ткива, те следственим оштећењем за живот важних можданих центара, а још нанели и то: [REDACTED] неким оштрим сечивом већу резну рану у пределу врата, услед чега је дошло до искрвављења из пресечених крвних судова на

предњој страни врата; [REDACTED] повреду у виду латероконтузне ране у пределу десне стране грудне кости величине мушке шаке; те [REDACTED] повреду у виду мање латероконтузне ране испод десне кључне кости, које повреде су збирно и у својој укупности, код сво троје оштећених, директно и непосредно проузроковале смртне последице,

-чиме би извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ.

На основу члана 265 став 1 ЗКП, трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2.4/2011 од 28.11.2011.године, окр.Кесар Душко оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, па је, применом наведеног законског прописа и чланова 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ, осуђен на казну затвора у трајању од 15 година, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 01.10.2010.године до 28.02.2011. године када му је притвор укинут, те је на основу члана 196 став 1 ЗКП обавезан да не име трошкова кривичног поступка плати износ у висини од 189.117,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, док су, на основу члана 206 став 2 ЗКП, оштећени за остваривање имовинско-правног захтева упућени на парницу.

Против напред наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-бранилац окр.Кесар Душка адв.Душан Машић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду након одржаног претреса ослободи окр.Кесар Душка кривичне одговорности за дело које му је стављено на терет,

-супруга окр.Кесар Душка, Кесар [REDACTED] ог битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд преиначи првостепену пресуду и ослободи оптуженог од оптужбе да је починио кривично дело за које је оптужен,

-мајка окр.Кесар Душка, [REDACTED] без навођења законског основа

побијања, са предлогом да окр.Кесар Душко буде ослобођен од оптужбе.

Тужилаштво за ратне злочине поднело је одговор на жалбе изјављене против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2.бр.4/2012 од 01.12.2011.године, са предлогом да се исте одбију као неосноване, а првостепена пресуда потврди у целости.

Тужилаштво за ратне злочине у поднеску Ктрз.2/08 од 28.03.2012.године, предложило је да се изјављене жалбе одбију као неосноване, а првостепена пресуда у целости потврди.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је дана 18.06.2012.године одржао седницу већа на којој је одлучио да, на основу члана 449 ЗКП, одржи претрес који је одржан дана 16.11.2012.године, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Мрдак Веселина, окр.Кесар Душка и његовог браниоца адв.Машић Душана, а у одсуству уредно позваних сведока [REDACTED] и [REDACTED], па је, након прочитаних, на основу члана 406 ЗКП исказа сведока [REDACTED] и [REDACTED], испитивања окривљеног, те разматрања списка предмета и навода из изјављених жалби, нашао:

-жалбе су основане.

Наиме, првостепеном пресудом окр.Кесар Душко оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, уз чињенични опис да се окр.Кесар Душко заједно са правноснажно осуђеним [REDACTED] и [REDACTED] претходно договорио да „испрепадају неке муслимане“, па је [REDACTED] бацио бомбу на прозор куће оштећеног, потом окр.Кесар Душко бацио бомбу у дворишту исте куће, да би одмах затим [REDACTED] поставио експлозив на прозор, те да су између осталог, свесни заједничког деловања, прихватајући међусобно радње појединачно сваког од њих као своје, у кући лишили живота [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], тако што су им ударцима тупотврдим предметима по глави и грудном кошу нанели вишеструке фрактуре лобањских костију са разарањем и нагњечењем можданих ткива, као и неким оштрим сечивом лактероконтузне ране.

Образлажући своју одлуку првостепени суд наводи да околности случаја и инкриминисане радње, те перманентно присуство окр.Душка Кесара заједно са [REDACTED] и [REDACTED] код куће породице [REDACTED] од момента бацања бомби и постављања експлозива, па и када су оштећени лишени живота, несумњиво указују да је између Душка Кесара, [REDACTED] и [REDACTED] створена прећутна заједничка одлука да се оштећени лише живота коју ће затим спровести у дело, због чега окр.Душко Кесар заједно са сада осуђенима

██████████ и ██████████ Д██████████ поступа као саизвршилац, с обзиром да је свестан заједничког деловања и ово дело хоће као своје. Првостепени суд, потом у образложењу наводи и свој закључак, да чињеница да се не може утврдити, с обзиром да нема очевидаца самог чина лишења живота оштећених, да ли је и које радње је том приликом предузео окр. Душко Кесар, истога не ослобађа кривичне одговорности, јер и под претпоставком да су само осуђени ██████████ и ██████████ нанели смртоносне повреде оштећенима, окр. Душко Кесар све радње прихвата као заједничке и своје што га чини саизвршиоцем са наведеним лицима.

Међутим, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, основано се жалбама браниоца окр. Кесар Душка и његове супруге, првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, с обзиром да првостепени суд у образложењу своје одлуке није дао јасне и аргументоване разлоге у погледу одлучних чињеница постојања заједничке одлуке да се оштећени лише живота, нити је навео и означио радње које је том приликом предузимао окр. Кесар Душко, а које су предузете у циљу лишења живота оштећених, било да су у питању радње извршења или радње које би указивале да је он тим радњама на други начин учествовао у извршењу кривичног дела за које је ожалбеном пресудом оглашен кривим, што је довело у питање правилност утврђеног чињеничног стања од стране првостепеног суда.

Одредбом члана 22 КЗ СРЈ, закона који је као блажи примењен у конкретном случају, прописано је саизвршилаштво као облик саучесништва у кривичном делу, у ситуацији ако више лица учествовањем у радњи извршења или на други начин, заједички учине кривично дело.

За постојање саизвршилаштва неопходно је да буду испуњени и објективни и субјективни услови, односно учешће у делу и свест о заједничком деловању, што се све огледа у томе да код саизвршилаца постоји одговарајући допринос у извршењу кривичног дела у виду предузимања радње извршења кривичног дела или неке друге радње која је у тесној вези са радњом извршења, те у свести о заједничком деловању саизвршилаца ако заједнички предузимају радње извршења, или у њиховом заједничком умишљају уколико поступају на основу договора и тиме са неком другом радњом битно допринесу извршењу кривичног дела. С тим у вези, неопходно је да, у чињеничном опису и оптужног акта и изреке пресуде којом је неко лице осуђено због извршења кривичног дела у саизвршилаштву, буду јасно и прецизно описане радње извршења или нека друга радња коју конкретно предузима саизвршилац, у смислу објективног бића предметног кривичног дела, са једне стране, као и неопходни елементи из субјективног бића предметног кривичног дела, са друге стране.

Имајући у виду напред наведени појам саизвршилаштва, као и његове неопходне елементе, на основу утврђеног чињеничног стања током овог

кривичног поступка, не може се на несумњив начин утврдити да је окр.Кесар Душко на начин описан у оптужници, или на неку други начин, учествовао у извршењу предметног кривичног дела, односно да је заједно са [REDACTED] и [REDACTED], свестан заједничког деловања, прихватајући радње сваког од њих као своје, у кући лишио живота [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED].

Из исказа сведока [REDACTED], прочитаног на претресу пред другостепеним судом у смислу члана 406 ЗКП, несумњиво је утврђено да је овај сведок критичном приликом у два наврата видео окр.Кесар Душка, и то када је са [REDACTED] и [REDACTED], као припадници полиције, дошао до куће [REDACTED] и видео преко пута куће Кесар Душка, [REDACTED] и Р [REDACTED] га, те другом приликом, када се поново он и [REDACTED] враћају до куће [REDACTED] јер су чули пуцњаву, у дворишту видео Кесара, а у кући [REDACTED] и [REDACTED] га.

Из исказа сведока [REDACTED], такође прочитаног на претресу пред другостепеним судом у смислу члана 406 ЗКП, која се критичном приликом налазила на спрату куће породице [REDACTED], утврђено је да је иста видела [REDACTED] и једног полицајца у плавој полицијског униформи који су јој тражили исправе, а када је након тога желела да сиђе видела је једно лице у војничкој зеленој униформи које је стајало унутар [REDACTED] дворишта, па се вратила у њен стан у подкровљу куће, а када је убрзо зачула пар краћих рафала који су допирали из унутрашњоски куће и краћу вриску која се зачула током пуцњаве, покушала је поново да се спусти у кућу и тада је видела само једног полицајца како стоји на капији [REDACTED] ограде.

Даље, [REDACTED], испитан је дана 15.04.1994.године, у својству окривљеног, пред истражним судијом Основног суда у Приједору, који исказ је од стране првостепеног суда прочитан, на основу одредбе члана 337 став 1 тачка 1 тада важећег ЗКП, па је у том смислу, с обзиром да се ради о доказу прибављеном у складу са одредбама Закона о кривичном поступку на основу којег је поступак пред судом у Приједору вођен, који доказ је сам по себи и према начину прибављања, у складу и са Уставом РС, те није Законом о кривичном поступку РС нити другим законом изричито забрањени, а који је цењен и појединачно и у склопу са осталим доказима изведеним током кривичног поступка против окр.Кесар Душка.

[REDACTED], у свом напред наведеном исказу, навео је да их је погодила погибија милиционера МУП-а РС на бихаћком ратишту и да су се после сахране договорили, Кесар, [REDACTED] и он да „испрепадају муслимане“ али да њихова намера није била да их убију, наводећи између осталог и да је [REDACTED] критичном приликом од њега узео аутоматску пушку прескочио ограду ушао у кућу [REDACTED] када су се чули рафали, те да му је у повратку [REDACTED] вратио пушку, па су одатле отишли својим кућама.

Имајући у виду напред наведене исказе, несумњиво је утврђена само чињеница да се окр.Кесар Душко критичном приликом налазио испред куће оштећених. Околности, да је сведок [REDACTED] након прве интервенције код куће [REDACTED] због експлозија које су се чуле, а након изласка из куће, док су оштећени још увек били живи, видео окр.Кесар Душка, [REDACTED] и [REDACTED] када им се [REDACTED] обратио речима „Не дирајте их док ми не одемо“, да су се непосредно након одласка [REDACTED] и [REDACTED], у кратком временском интервалу, чули рафали из правца куће [REDACTED] да је сведок [REDACTED] који се одмах вратио на лице места заједно са [REDACTED] где су оштећени [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] лишени живота, затекао окр.Кесар Душка да стоји у дворишту куће, према оциени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, не могу указивати на несумњив закључак, који иначе изводи првостепени суд, да је управо окр.Кесар Душко критичном приликом заједно са [REDACTED] и [REDACTED] ушао у кућу оштећених, и заједно са њима оштећене лично живота на начин како је то наведено у диспозитиву оптужног акта.

Наиме, вршење убиства цивилног становништва претставља једну од алтернативно постављених радњи извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, које је окр.Кесар Душку, у овом кривичном поступку, стављено на терет, и то да га је извршио у саизвршилаштву, па иако није нужно да сваки саизвршилац учествује у извршењу свих радњи које чине објективну страну бића кривичног дела у питању, ипак је неопходно предузимање некакве друге конкретне радње која би указивала на улогу окривљеног као саизвршиоца.

У ситуацији претходног договора да се „испрепадају неки муслимани“ како је то наведено у диспозитиву оптужног акт и изреци првостепене пресуде, односно постојања претходног договора да се оштећени заплаше, како је то првостепени суд закључио у свом образложењу на страници 29/30, након чега следи бацање бомбе на прозор куће, а потом и у дворишту куће, те затим постављање експлозива на прозор куће, што је за последицу имало разарање прозора и уплашеност укућана, према оциени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, не постоје несумњиви докази да је код окр. Кесар Душка створена прећутна заједничка одлука са [REDACTED] и [REDACTED] да се оштећени лише живота. Такође, овај суд налази да се из изведених доказа не може утврдити начин на који се код окр.Кесар Душка манифестује постојање свести о заједничком извршењу радњи кривичног дела, те које то радње, у време извршења, предузима овај окривљени, а које омогућавају извршење дела лишење живота чланова породице [REDACTED] тј. на неки начин доприносе радњи извршења дела, односно не постоје докази да је окривљени Кесар својим понашањем показао да се саглашава са радњом другог, и при извршењу дела те радње прихвата као своје, поступајући на тај начин као саизвршилац, имајући при томе у виду да не постоји ниједног доказ изведен

током овог кривичног поступка да је овај окривљени критичном приликом ушао у кућу оштећених, где су се ови налазили.

Само присуство окр.Кесар Душка критичном приликом испред куће оштећених заједно са [REDACTED] и [REDACTED] од момента бацања бомби и постављања експлозива, па чак и за време док су оштећени лишени живота у кући, не може претстављати значајан и конкретан допринос извршењу кривичног дела у питању, нити указује да је окривљени, од почетка до завршетка извршења кривичног дела, укључен у извршење радње кривичног дела и да поступа у истој намери, односно да дело жели као своје. Напред наведене околности у односу на окр.Кесар Душка, односно његов долазак до куће оштећених, бацање једне бомбе у дворите и стајање испред куће, лимитирају учешће овог окривљеног, а чињеница да је био присутан испред куће и за време док су оштећени у кући лишени живота, сама за себе не може бити довољан показатељ његове воље да учествује у лишењу живота породице [REDACTED] с обзиром да је, у конкретном случају, према оцени Апелационог суда, субјективна компонента морала бити јача да би се овај окривљени окарактерисао као саизвршилац. Такође, у прилог оваквог закључка иде и чињеница да од тренутка бацања бомби и постављања експлозива на прозор куће оштећених, па до њиховог лишења живота, постоји одређена временска дистанца, што је несумњиво утврђено из изведених доказа, с обзиром на време за које сведок [REDACTED] са [REDACTED], након што се чују експлозије, долази до куће оштећених који су до тада још увек живи, што указује на прекинут континуитет радњи које је уште окривљени предузео критичном приликом.

У вези са изнетим, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, у конкретном случају, у односу на окр.Кесар Душка нису остварени ни објективни ни субјективни услови потребни за постојање саизвршилаштва.

Имајући у виду све напред наведено, те анализирајући доказе изведене на претресу пред другостепеним судом, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је нашао да није доказано да је окр.Кесар Душко извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим. Према налажењу већа овога суда, а на основу свих изведених доказа, нема чврстих и несумњивих доказа да је на начин описан у оптужници, или на било који други начин, окр.Кесар Душко учествовао у извршењу предметног кривичног дела, па је, након одржаног претреса, преиначио првостепену пресуду, те на основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП окривљеног ослободио од оптужбе.

С обзиром да је окривљеног ослободио од оптужбе, суд је, на основу члана 265 став 1 ЗКП, окр.Кесар Душка ослободио од плаћања трошкова

кривичног поступка.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је на претресу одбио предлог заменика Тужиоца за ратне злочине да се прочитају искази које су као окривљени дали Ралаковић Душан и [REDACTED], у поступку који је против њих вођен пред Окружним судом у Бања Луци, као и искази које су ова лица дала истражном судији Основног суда у Приједору 1994.године. Ово из разлога што су [REDACTED] и [REDACTED] испитани у својству сведока на главном претресу пред Вишим судом у Београду, Одељење за ратне злочине, који искази су цењени од стране суда, а све у складу са законском одредбом да суд заснива пресуду само на доказима који су изведени на главном претресу, уз дужност да се на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима изведе закључак о извесности постојања одређене чињенице.

На основу свега напред наведеног, применом одредбе члана 449 и члана 459 ЗКП, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, је донео одлуку као у изреци пресуде, при чему је имао у виду и наводе из жалбе мајке окр.Кесар Душка, [REDACTED] која по својој садржини претставља само апел да се њен син ослободи оптужбе.

Записничар

Оливера Мандић Јоксић

Председник већа-судија

Соња Манојловић

ПОУКА У ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде жалба
није дозвољена.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић

